

Vybrané otázky byzantské filosofie

Pavel Milko

Každý, kdo se bude zabývat byzantskou filosofií, se nutně setká s několika klíčovými otázkami:

Lze vůbec hovořit v Byzanci o nějaké filosofii, případně o originální filosofii?

Odkdy můžeme hovořit o byzantské filosofii? Zde často spojeno s otázkou počátku a periodizace Byzance.

Otázka kontinuity a diskontinuity byzantské filosofie.

Otázka autonomie byzantské filosofie.

Co je byzantská filosofie?

Otázka periodizace byzantské filosofie.

Příspěvek stručně prochází vyjmenované otázky a ukazuje jejich možná řešení, která poté určují různé přístupy k byzantské filosofii.

Bohužel byzantská filosofie je stále poněkud neznámá, důvodem jsou i obtíže s dosud nevydanými texty. Ilustrativní je, že v podstatě nejpopulárnější, a chtělo by se říci, nejprobádanější autor Michaél Psellos se dodnes nedočkal kompletního vydání a je to teprve pár let, co vyšla řada jeho spisů. Kaldelis si mimo jiné myslí, že je to tím, že upadla znalost řečtiny a v byzantských studiích je velice populární (popisná a neinterpretativní) kunsthistorie, v které se může realizovat pestrá škála badatelů². Proto není velký zájem o náročnější témata a vydávání textů. Z této perspektivy je na tom byzantská theologie o mnoho dále. Překvapivé může být i velmi odlišné pojetí byzantské filosofie u různých autorů.

¹ Článek vznikl při řešení grantového úkolu GAČR 13-27338S. Je rozšířenou podobou příspěvku, který zazněl na konferenci Historické mílniky byzantské filozofie v Nitře 28. 9. 2015. Podrobná zpráva viz ZOZULAK, Ján. Historical milestones of byzantine philosophy. In *Filozofia*, roč. 70, 2015, č. 9, s. 785-787.

² Srv. KALDELLIS, Anthony. Thoughts on the Future of Psellos-Studies, with Attention to his Mother's Encomium. In BARBER, Charles – JENKINS, David Todd (eds.). *Reading Michael Psellos*. Leiden 2006, s. 231-232.

Každý, kdo se totiž bude zabývat byzantskou filosofií, se nutně setká s několika klíčovými otázkami:

1. Lze vůbec hovořit v Byzanci o nějaké filosofii, případně o originální filosofii?
2. Odkdy můžeme hovořit o byzantské filosofii? Zde často spojeno s otázkou počátku a periodizace Byzance.
3. Otázka kontinuity a diskontinuity byzantské filosofie.
4. Otázka autonomie byzantské filosofie.
5. Co je byzantská filosofie?
6. Otázka periodizace byzantské filosofie.

Příspěvek stručně prochází vyjmenované otázky a ukazuje jejich možná řešení, která poté určují různé přístupy k byzantské filosofii.

1. Lze vůbec hovořit v Byzanci o nějaké filosofii, případně o originální filosofii?

Nežřídká se můžeme setkat s názorem, že byzantská filosofie je synkretistická, eklektická a nepřichází s ničím novým, v lepším případě se věnuje výkladu starších autorů. Tudíž ji vlastně není proč studovat. Lze vůbec hovořit o nějaké originální byzantské filosofii? Anebo pouze velice omezeně?

Nejprve se vyjádříme k druhému tvrzení. Ano, pro byzantskou filosofii je poměrně příznačné, že pracuje se staršími texty a komentuje je – „*nové je tak komentářem k starému*“³. Nicméně není to něco zcela specifického pro byzantské autory, ale přechází to sem z (pozdně) antické filosofie⁴. V helénismu bylo komentování a vykládání textů zakladatelů filosofické školy hlavním způsobem filosofické práce⁵. Vzpomeňme z pozdějších

³ Srv. AVERINCEV, Sergej Sergejevič. Эволюция философской мысли (IV-VII вв.). In *Культура Византии I*. Moskva 1984, s. 42-77; SIDOROV, Alexej Ivanovič. Некоторые проблемы ранневизантийской философии. По поводу главы С. С. Аверинцева, Эволюция философской мысли в книге *Культура Византии IV – первая половина VII в.* In *Древнейшие государства на территории СССР*. Moskva 1986, s. 206-207.

⁴ Srv. již např. u Aristotela *Met. A*, 3-9, nebo můžeme jmenovat Platónovy dialogy *Protágoras*, *Parmenidés*, *Kratylos* ad. Srv. AVERINCEV. Эволюция философской мысли (IV-VII вв.), s. 42-43.

⁵ Srv. HADOT, Pierre. *Qu'est-ce que la philosophie antique*. Paris 1995, s. 358.

např. Plótina, který se považoval pouze za vykladače Platóna, pozdní novoplatoniky, ale i bezprostřední Platónovy pokračovatele. Nejde ale pouze o pozdní období: podíváme-li se na samotného Platóna, vidíme, že celé své napsané dílo pojal především jako výklad a komentář Sókrata, ale také mnoha dalších myslitelů: Parmenida, Kratyla, Protagory, Anaxagory, Timaiia ad. A Platónův žák Aristotelés v dlouhých pasážích svých děl interpretuje myšlenky svých předchůdců, aby vložil svoje myšlenky. To, že někdo komentuje nebo vykládá texty jiných autorů, neznamená, jako nesporně v případě jmenovaných myslitelů, že to není originální filosof, a podobně tomu je i s byzantskou filosofií. Jako ilustraci můžeme uvést diskuse o duši, které v Byzanci probíhaly při komentování některých Aristotelových spisů⁶.

Nyní se vraťme k byzantskému synkretismu. Podobně, jako jsme hovořili o komentování textů, ani to, že někdo vybere myšlenky z cizích děl a uspořádá je, neznamená, že by nepřicházel s novým pohledem, zvláště, mohou-li v jiném kontextu staré myšlenky nabývat nového významu.

Synkretismus a eklekticismus nejsou bez filosofického významu. Raně křesťanský autor Klémens Alexandrijský (+ asi 216) říká:

„Jelikož pravda je jen jedna (to lež má mnoho odboček), jsou různé řecké i barbarské filosofické směry jako bakchantky, které roznesly Pentheovy údy na všechny strany. Každý jednotlivý směr se chlubí částí, které se zmocnil, jako by to byla celá pravda. Domnívám se však, že při východu slunce dopadá světlo všude? Dalo by se ukázat, že všichni Řekové i barbari, kteří se ucházeli o pravdu, přijali část pravého učení, jedni větší část, jiní menší, pokud vůbec něco. Je přece známo, že věčnost v sobě zahrnuje zároveň v jednom okamžiku budoucnost, přítomnost, ale i minulost. A pravda má oproti věčnosti mnohem větší moc shromažďovat svá vlastní semena, byť třeba spadla do cizí země. U jednotlivých škol nalezneme nejrozličnější názory, které se sice na první pohled navzájem nepodobají, ale přece jen se shodují co do rodu a vzhledem k pravdě jako celku. Zapadají do sebe ať už jako údy nebo části nebo druhy nebo rody. To samozřejmě platí pouze

⁶ IERODIAKONOU, Katherina – BYDÉN, Börje. Byzantine Philosophy. In: *Stanford Encyclopedia of Philosophy* (online). oddíl 2.1 The Immortality of the Soul. <http://plato.stanford.edu/entries/byzantine-philosophy/> First published Mon Sep 8, 2008; substantive revision Mon Feb 3, 2014.

pro ty školy, které ještě nebyly zbaveny posledních zbytků sluchu a nepřišly o přirozenou schopnost logického uvažování – nezmrzačily ještě Rozum, tak jako bakchantky Penthea, když mu uřízly hlavu. Nejvyšší tón také stojí v protikladu vůči nejhlubšímu, a přesto jsou ve vzájemném souladu. A sudé číslo se sice liší od lichého, obě se však shodují v tom, že jsou to čísla. Stejně tak rozličné útvary jako kruh, trojúhelník, čtverec a další se shodují v tom, že mají tvar. A vlastně vůbec všechny části celého světa se sice mezi sebou liší, ale uchovávají si příslušnost k celku. Filosofie Řeků i barbarů se tak dopustila jakoby ‚rozsápání‘ věčné pravdy na kousky, nikoli však rozsápání, o němž pojednává dionýsovská mythologie, ale toho, o němž pojednává theologie věčného Slova. Člověk, který tyto jednotlivé části znovu přivede dohromady a sjednotí, bezpochyby nazře úplné Slovo, tedy pravdu.“⁷

Je zjevné, že eklekticismus vychází z důkladného přemýšlení a základu, který vložilo rané křesťanské myšlení do vínku pozdějších epoch.

Abychom ilustrovali, co znamená byzantský synkretismus, uvedeme si klasickou definici filosofie z pera Jana z Damašku:

„(1.) Filosofie je poznání jsoícího jakožto jsoícího, tj. poznání přirozenosti jsoucen. A dále. (2.) Filosofie je poznání božských a lidských věcí, tj. viditelných a neviditelných. (3.) Filosofie je dále přemýšlení o smrti z vůle a z přirozenosti. Neboť dvojí je život; jednak přirozený, který žijeme, a volní, proti kterému si usilovně bráníme tento náš současný. Dvojí je i smrt, jednak přirozená, která je oddělením duše od těla, a volní, v které opovrhujeme přítomným životem a spěcháme k budoucímu. (4.) Filosofie je opět připodobnění se Bohu⁸. Bohu se připodobňujeme moudrostí, tj. pravým poznáním dobra, spravedlivostí, která dává každému, co jeho jest a v soudu je nestranná, a svatostí, která je nad spravedlivostí, tj. <skrze> dobro a dobré skutky, těm, kteří páchají nepravostí. (5.) Filosofie je umění <všech> umění, věda věd. Neboť filosofie je počátek každého umění, díky ní bylo nalezeno každé umění a každá věda. Vždyť umění se

⁷ *Stromata* I, XIII, 57; č. překl. Klement Alexandrijský. *Stromata* I. Praha 2004, s. 299-301.

⁸ *Theaet.* 176b3 „φύγη δὲ ὁμοίωσις θεῶν κατὰ τὸ δυνατόν• ὁμοίωσις δὲ δίκαιον καὶ ὄσιον μετὰ φρονήσεως γενέσθαι.“

dle některých v některých věcech mylí, věda se v ničem nemylí, avšak jediná filosofie se nemylí. Podle jiných je umění to, co se dělá rukama, a věda je každé rozumové / duchovní umění – jako např. gramatika, rétorika a takové podobné. (6.) Filosofie je také láska k moudrosti. Pravou moudrostí je Bůh, a proto pravá filosofie je láska k Bohu.⁹

Pozdější komentátor Nikéforos Blemmydés uvádí, že 1., 2. a 6. definice je Pythagorova, 3. a 4. Platónova a 5. Aristotelova¹⁰. Je jasné, že předporozumění a následně i porozumění křesťanského autora z 8. století např. spojení *ὁμοίωσις θεῶ* je jiné než Platónovo. Pro něho znamená *ὁμοίωσις θεῶ* především theosis – zbožštění¹¹.

Na závěr je v souvislosti se synkretismem a eklekticismem zapotřebí upozornit na to, že v Byzanci rozhodně nebyla ceněna originalita a novátorství, jako v novověku, nýbrž právě tradiční přístup ap.¹²

2. Odkdy můžeme hovořit o byzantské filosofii?

Otázka kdy můžeme začít hovořit o byzantské filosofii je spojena s několika dalšími otázkami. Jednak obecně s otázkou vzniku byzantské říše, její periodizace a jednak s otázkou chápání byzantské filosofie.

⁹ „α Φιλοσοφία ἐστὶ γνῶσις τῶν ὄντων, ἢ ὄντα ἐστὶ, τουτέστι γνῶσις τῆς τῶν ὄντων φύσεως. Καὶ πάλιν• β Φιλοσοφία ἐστὶ γνῶσις θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων τουτέστιν ὁρατῶν τε καὶ ἀοράτων. γ Φιλοσοφία πάλιν ἐστὶ μελέτη θανάτου τοῦ προαιρετικοῦ καὶ τοῦ φυσικοῦ• διττὴ γὰρ ἡ ζωὴ ἢ τε φυσικὴ, καθ' ἣν ζῶμεν, καὶ ἡ προαιρετικὴ, καθ' ἣν προσπαθῶς τῆς παρουσίας ζωῆς ἀντεχόμεθα. Διττὸς καὶ ὁ θάνατος ὃ τε φυσικὸς, ὃς ἐστὶ χωρισμὸς ψυχῆς ἀπὸ σώματος, καὶ ὁ προαιρετικὸς, καθ' ὃν τῆς παρουσίας ζωῆς καταφρονοῦντες πρὸς τὴν μέλλουσαν ἐπειγόμεθα. δ Φιλοσοφία αὐθὺς ἐστὶν ὁμοίωσις θεῶ. Ὁμοιούμεθα δὲ θεῶ κατὰ τὸ σοφὸν ἥτοι τὴν τοῦ ἀγαθοῦ γνῶσιν τὴν ἀληθὴ καὶ κατὰ τὸ δίκαιον, ὃ ἐστὶ τὸ τοῦ ἴσου διανεμητικὸν καὶ ἀπροσωπώληπτον ἐν κρίσει καὶ κατὰ τὸ ὅσιον δέ, τὸ ὑπὲρ τὸ δίκαιον, ἥτοι τὸ ἀγαθὸν τὸ ἐνεργετεῖν τοὺς αὐτὸν ἀδικοῦντας. ε Φιλοσοφία ἐστὶ τέχνη τεχνῶν καὶ ἐπιστήμη ἐπιστημῶν. Ἡ γὰρ φιλοσοφία ἀρχὴ ἐστὶ πάσης τέχνης• δι' αὐτῆς γὰρ πᾶσα τέχνη εὔρηται καὶ πᾶσα ἐπιστήμη. Τέχνη μὲν οὖν ἐστὶν ἢ ἐν τισὶ σφαλλομένη κατὰ τινάς, ἐπιστήμη δὲ ἢ ἐν μηδενὶ σφαλλομένη• μόνη δὲ ἡ φιλοσοφία οὐ σφάλλεται. Καθ' ἑτέρους δὲ τέχνη μὲν ἐστὶν ἢ διὰ χειρῶν ἐργαζομένη, ἐπιστήμη δὲ πᾶσα λογικὴ τέχνη, γραμματικὴ, ῥητορικὴ καὶ αἰ τοιαῦτα. Φιλοσοφία πάλιν ἐστὶ φίλια σοφίας. Σοφία δὲ ἀληθὴς ὁ θεὸς ἐστίν• ἢ οὖν ἀγάπη ἢ πρὸς τὸν θεὸν αὐτὴ ἐστὶν ἢ ἀληθὴς φιλοσοφία.“ *Dialectica* 66, 1–15. In KOTTER, Bonifatius. *Die Schriften des Johannes von Damaskos* I. Berlin 1969, s. 136-137.

¹⁰ Viz BLEMIDES. *Nicephorus Blemidaes, Epitome logica* IV, 9 – PG 142, 724B.

¹¹ Více viz POPOV, Ivan Vasilijevič. *Idea zbožštění v rané východní církvi*. In *Orthodox revue* 1997, č. 1, s. 11-41.

¹² Viz BRADSHAW, David. *Aristotle East and West. Metaphysics and the Division of Christendom*, Cambridge 2004, s. 221.

Nejprve připomeňme, od kdy se hovoří o byzantské říši. Nejširší pohled začíná prostě založením Konstantinopole v r. 330. Další, také poměrně běžný, klade počátek Byzance do vlády Justiniána, kdy se (pozdně)antické impérium proměňuje na středověký útvar a mnoho věcí se mění. A poslední běžnou datací je vláda císaře Herakleia (7. stol.), kdy dochází kvůli nástupu islámu k územním ztrátám a tím i k jazykové homogenizaci říše.

Pokud jde o další hledisko, je spojeno s pojetím filosofie jako rozvíjením klasických filosofických témat a může být za počátek, anebo prapočátek považováno 9. století. V tomto období se hovoří o prvních byzantských humanistech, jako byl patriarcha Fótios, nebo Arethas. Stručně řečeno jde o to, že po době sníženého zájmu a zřejmě prvně v dějinách Byzance se v osobě Fótia setkáváme ve větším měřítku s obrozením studia antiky a s vážnějším zájmem o texty starověkých filosofů. Je to pravděpodobně spojeno s přechodem od unciálního k minuskulnímu písmu, kterým se psalo rychleji, úsporněji a tedy i ekonomičtěji. Textů bylo možno pořídit mnohem více a byly dostupnější. Je samozřejmě otázka, zda tento zájem je vyvolán touto dostupností, nebo dostupnost zájmem. Svou roli mohlo hrát ztracení Egypta, tradičního dodavatele materiálu, na který se psalo. A zřejmě i konec životnosti některých rukopisů a potřeba rozhodnout, které zachovat¹³.

Někdy je kladen počátek byzantské filosofie na konec patristického období v polovině 8. století. Jiní hovoří až o 11. století, kdy nastupuje prototyp byzantského filosofa a polyhistora – Michaél Psellos. V tomto období podle Benakise již můžeme hovořit o (skutečné) byzantské filosofii – tj. o vědě poznávající základní pravdy tykající se člověka a světa (science of the cognition of fundamental truths concerning humanity and the world)¹⁴.

„A nebude-li mne proto někdo považovat za dotěrného a dovolí mi to říci, uvedu o sobě ještě něco, co by už samo o sobě mi mělo vynést chválu vážnějších lidí. Vy, kteří dnes čtete tuto knihu, mi dosvědčíte, že v té době se už téměř nikdo nezabýval filozofií a že já sám od sebe jsem ji oživil. Neměl jsem žádné významné profesory, a ačkoli jsem všude usilovně pátral, nenašel jsem v Řecku ani v cizině ani pouhý zárodek

¹³ Srv. DOSTÁLOVÁ, Růžena. *Byzantská vzdělanost*, Praha 20032, s. 163.

¹⁴ BENAKIS, Linos. „Philosophy and Theology in Byzantium.“ *In European Journal of Science and Theology*, vol.1, september 2005, no. 3, s. 1-3.

filozofie. Poněvadž jsem však slyšel velkou chválu řecké filozofie, začal jsem se jí učit v jednoduchém podání a v jednoduchých formulacích, byly to jakési základní sloupy a základní vymezení. Dostala se mi do rukou díla některých vykladačů této vědy a naučil jsem se od nich metodě poznání. Postupoval jsem od jednoho k druhému, od slabšího k lepšímu a odtud zas dál, až jsem se dostal k Aristotelovi a Platónovi. Kterýkoli z jejich předchůdců by mohl být rád, kdyby byl řazen hned na druhé místo za nimi. Odtud jsem postupoval dál, jako by se kruh měl uzavřít, k Plotinovi, Porfyriovi a Iamblichovi a ještě dál, až jsem jako v rozlehlém přístavu přistál u obdivuhodného Prokla a načerpal jsem u něho všechno vědění a přesnost myšlení. Poněvadž jsem chtěl postoupit až k metafyzice a být zasvěcen do čisté vědy, věnoval jsem se jako přípravnému studiu poznání abstraktních pojmů v takzvané matematice, která stojí někde uprostřed mezi naukou o materiální přírodě a na ní nezávislém myšlení a mezi čistým poznáním podstaty, abych pak mohl pochopit ještě něco vyššího, totiž to co je mimo myšlení a mimo bytí... Nepodléhám sebelásce a jsem si dobře vědom svých možností, které jsou nepatrné proti těm, kdo nade mnou vynikli v rétorice a ve filosofii. Ať mě chválí za to, že jsem svůj díl moudrosti načerpal z tekoucího pramene, ale že jsem našel, otevřel a vyčistil ucpaný pramen a s velkou námahou odtud čerpal nápoj skrytý hluboko u dna.“¹⁵

Z výše uvedeného vidíme, že nejširší chápání může hovořit o byzantské filosofii od 4. do 15¹⁶. stol., ale existuje možnost posunout začátek do století 6., 7. případně 8., anebo až k prvním humanistům ve století 9., případně až k Psellovi do století 11. Tím dostaneme velmi odlišný obraz byzantského myšlení.

3. Otázka kontinuity a diskontinuity byzantské filosofie.

V souvislosti s byzantskou filosofií lze podle některých názorů o svébytném rozvíjení témat antické filosofie hovořit nejdříve od sv. Fótia († 891), ale

¹⁵ PSELLOS. Michael Psellus, *Chronographia* VI, 37. č. překl. PSELLOS, Michal. *Byzantské letopisy*. Praha 1982, s. 123–125 (mírně upraveno).

¹⁶ Všichni se shodují na století 15. s přesahy do toho, čemu říkáme Byzanc po Byzanci.

spíše až od Psella (+ 1078). Jenomže dnes je evidentní, že antická filosofie, potažmo samotná antika je mnohem složitější fenomén, než představují příručky. Otázka continuity a diskontinuity byzantského myšlení je tak složitější, než by se zdálo. Zásadní změny v pohledu na tento problém přinesl rozvoj studií helénistické filosofie, která byla dlouho považována za úpadek a nepřilíš zajímavé období. Až v druhé polovině 20. století došla tato doba spravedlivějšího ohodnocení¹⁷. Hadot¹⁸ zase upozornil na duchovní motivy antické filosofie, ale již před ním Jaeger¹⁹ poukázal na náboženské aspekty předsokratovského myšlení a Dodds svou knihou *Řekové a iracionálně*²⁰ ukázal na meze učebnicově racionalistického chápání antického myšlení. Prof. Dostálová problematiku přístupu k otázce vztahu Byzance k antice shrnuje takto:

„Problém vztahu antické a byzantské civilizace řešily generace badatelů a jejich odpovědi často byly odrazem obecného dobového myšlení. Naprostou odlišnost obou civilizací, hlubokou propast mezi nimi pocítovalo jak osvícenství, odmítající absolutistický princip vlády i náboženství a církve, tak i klasicismus a novohumanismus, zdůrazňující estetický přístup a vysoké kulturní a výchovné hodnoty klasického období řeckého starověku 5. a 4. století př. Kr. V druhé polovině 19. století byly do diskuse vneseny i argumenty demografické a lze říci dokonce rasistické. Německý historik J. Fallmerayer se snažil dokázat, že původní řecké obyvatelstvo, někdejší vysoce kulturní antičtí Helléni, zaniklo v záplavě vln slovanských kmenů přicházejících na Balkán v 6. století, a že tedy Byzanc nemůže mít s antickým Řeckem nic společného. 20. století jako období velikých převratů, období přelomu v historickém vývoji, soustředilo s větším pochopením pozornost na pozdní antiku jako na epochu převratných politických a kulturních změn i změn ve filosofickém myšlení a zdůraznilo nutnost nejen estetického, ale i poznávacího přístupu k minulým etapám vývoje lidské civilizace. Ukázalo se, že rozdíl mezi antickou civilizací, pokud ji chápeme komplexně a nevybíráme jen

¹⁷ LONG, Anthony Artur. *Hellénistická filosofie*. Praha 2003, s. 10.

¹⁸ HADOT. *Qu'est-ce que la philosophie antique*. Stejnému tématu se věnuje i v další práci *Exercices spirituels et philosophie antique*. Paris 20022. .

¹⁹ JAEGER, Werner. *The Theology of the Early Greek Philosophers*. Oxford 1947.

²⁰ Č. překl. DODDS, Eric Robertson. *Řekové a iracionálně*. Praha 2000.

určitá období, a byzantskou civilizací nejsou zdaleka tak propastné, jak se jevílo dřívějším badatelům. Proto si věda znovu naléhavě začala klást otázku o kontinuitě či diskontinuitě kulturního vývoje od antiky k Byzanci. Odpověď na tuto otázku není jednoznačná. Civilizace každé společnosti je totiž složitý systém skládající se z množství prvků sociálních i kulturních, proto záleží na tom, kterou složku dané civilizace i který okamžik jejího vývoje si zvolíme jako kritérium.

Pokud klademe konec antiky do 4. století, nacházíme v raném byzantském vývoji do 7. století množství prvků kontinuity. Na východě římské říše vedle nově založené Konstantinopole vzkvétá ekonomicky i kulturně ještě řada dalších měst. Středisky helénské kultury zůstávají nadále Alexandrie a Antiochie, dále se uplatňuje centralizovaný římský správní systém, jehož vývoj můžeme sledovat už od dob Diokleciánových. Jinak je tomu na Západě...²¹

Na jádro problému ukazují slova: „záleží na tom, kterou složku dané civilizace i který okamžik jejího vývoje si zvolíme jako kritérium“. Antická filosofie totiž není jen učebnicově racionalistická, ale najdeme zde také významný vliv náboženských postojů a fenoménů. Stejně tak již od dob presokratovské filosofie vidíme u pythagorejců koncept filosofie jako duchovního cvičení. Jistěže známe učebnicový citát Witheada o tom, že veškerá filosofie je vlastně komentář k Platónovi, ale znamená to, že to, co neprobírali Platón s Aristotelem, není filosofické téma? Mají patent na všechny filosofické otázky a témata? Byzantské myšlení řešilo otázky, které otevřela jeho křesťanská orientace, což neznamená, že nejsou pro filosofii důležité. Navíc zde bude obtížné z mnoha témat, která řešila byzantská filosofie, vybrat ta, která nebyla nějak otevřena v předchozím myšlení. Snad jediné otázka osoby. Také, podíváme-li se na pozdější filosofii, musíme poznamenat, že je-li filosofem Kirkegaard, pak je filosofem i Symeon Nový Theolog²².

Závěrem lze tedy říci, že v otázce kontinuity, či diskontinuity jde o volbu kritéria. Pokud bude zvoleno období helénistické, pak najdeme

²¹ DOSTÁLOVÁ. *Byzantská vzdělanost*, s. 37.

²² Symeón Nový Theolog (+ 1022), byzantský mystik, který zdůrazňoval osobní zkušenost víry. Z filosofického hlediska jsou zajímavé: Βίβλος τῶν ἠθικῶν, a jeho Κεφάλαια. Český viz: Arcibiskup BASILE (Krivochéine). Duch Svatý v životě křesťana podle učení svatého Symeóna Nového Theologa. In *Orthodox revue* 1999, č. 3, s. 124–141.

velmi mnoho styčných bodů a byzantskou filosofii jako její integrální pokračování. Pokud zvolíme jiné období, můžeme dojít k jiným závěrům. Své také samozřejmě udělá i rozhodnutí odkdy budeme chtít o byzantské filosofii hovořit.

4. autonomie

Otázka autonomie byzantské filosofie je otázkou o závislosti, anebo nezávislosti filosofie na theologii v Byzanci. Přikloníme-li ke konceptu autonomie (nezávislosti), pak bude z byzantské filosofie vyloučena velká část nábožensky motivovaného myšlení.

První autor, který se podstatně zabýval byzantskou filosofií, Tatakis se přiklonil k autonomii filosofie ve vztahu k theologii, a proto byl a je zdůrazňován a studován Michaél Psellos, který je považován za prvního autonomního myslitele. Pokud k tomu můžeme něco poznamenat, pak že i když jsou stále zdůrazňovány Psellovy problémy s orthodoxií, dnes po vydání části jeho theologických spisů vidíme, že byl brilantním a orthodoxním theologem²³.

De Libera upozorňuje na to, že kvůli neexistenci univerzit nemohl v Byzanci vzniknout institucionální spor mezi filosofy a theolog²⁴. Benakis se této problematice věnuje dlouhodobě a je jedním ze základů jeho chápání byzantské filosofie, proto argumentuje pro její autonomii promyšleně a přesvědčivě. Jednak poukazuje na to, že se v Byzanci neprosadil model theologie jako vědy, a že v podstatě neexistovaly theologické školy. S tím je třeba souhlasit, nebo alespoň připustit, že o nich mnoho nevíme. Je docela možné, že i zmiňovaná konstantinopolská patriarchální škola byla převážnou dobu své existence zaměřena pouze na výchovu duchovenstva, která mohla spočívat jen ve zvládnutí mnohdy složité Východní bohoslužby. Podobný problém nás čeká, chceme-li se zabývat stejnou otázkou na Velké Moravě. Dále říká, že v Byzanci má koncept filosofie jako služby theologie (ancilla theologie), pouze omezenou platnost, nebo spíše, že toto chápání je Byzanci cizí. Logika

²³ Srv. úvod archimandrity Pogodina (+ 2004), člena ruské zahraniční církve, která patřila k velice tradičním až ultrakonzervativním, k překladu Psellových theologických spisů do ruštiny Михаил Псёлл. *Богословские сочинения*. Санкт – Петербург 1998, s. 5-48.

²⁴ Viz LIBERA, Alain de. *Středověká filosofie*. Praha 2001, s. 25.

se tak nikdy neučila v sepětí s theologií a ani další filosofické obory jí nebyly podřízeny. Z theologického hlediska také správně upozorňuje na podstatnou charakteristiku orthodoxní theologie, která je primárně cestou a metodou ke spáse, nikoliv vědou. V pozdněbyzantském období – hesychastických sporech – byly pokusy změnit tento její charakter, ale neprosadily se.

Reálná autonomie církevních a světských škol a specifický charakter byzantské theologie jsou hlavní Benakisovy argumenty pro autonomii byzantské filosofie. Musíme ocenit, že vlastně vycházejí z theologického pozadí. Proti této silné a promyšlené argumentaci je ale zapotřebí položit otázku, kde se vzdělávalo to množství theologů, které z dějin známe? Byla to primárně církevní zařízení? Nikoliv, pokud víme. Velká část studovala ve „světské“ škole, kde získala všeobecné a rétorické vzdělání a později se vzdělávali spíše soukromě. Potvrzuje to ostatně sám Benakis, když upozorňuje na to, že theologie v Byzanci nemá Západní systematicko-vědeckou podobu. Není tedy důvod, proč předpokládat specializovaná studia theologie. Je nutné si ale uvědomit náboženský charakter Byzance, jenž se projevoval ve všech vrstvách a oblastech života a samozřejmě i ve vzdělávání. Také vidíme, že zpravidla ani „humanističtí vzdělanci“, chce se říci bez theologického vzdělání, neměli problém pronést theologickou řeč nebo napsat dílo na theologické téma. Proti tomu lze doložit z Života Konstantina-Cyryla, že např. během studia rétoriky byl studován Řehoř Nazianský, který má kvůli obsahu svých řečí přívlastek Theolog. Tento autor je považován za jeden z vrcholů byzantské rétoriky a zároveň jednoho z nejdůležitějších theologů:²⁵

„I oddal se [Konstantin] studiu, sedával doma a učil se nazpaměť knihám svatého Řehoře Bohoslovce. Na stěně si učinil znamení kříže a napsal tento chvalozpěv: ‚Ó Řehoři, člověče tělem, ale duší anděle! Ačkoli bys člověk tělem, zdál ses být andělem. Neboť tvá ústa jako jeden ze Serafů oslavují Boha a všecek svět osvěcují naukou pravé víry. Proto přijmi i mne, jenž se tím kořím s láskou a vírou, a buď mi učitelem a světitelém‘. Tak se mu zaslíboval. Ale ačkoli vnikl do mnohých jeho řečí a velikého vědění, nemohl přec porozumět hlubším místům, a upadl proto do těžkého zármutku. Byl pak tam nějaký cizinec obeznalý v

²⁵ Další významná postava jen o něco mladší (+ 407) je Jan Zlatoústý (Chrysostomos).

gramaticce. K němu tedy zašel, vrhl se mu k nohám a cele mu oddán prosil ho: „Bud' tak dobrý a nauč mě umění gramatickému'. Ale on zakopal svou hřivnu a odbyl jej: „Nenamáhej se, chlapče, neb jsem se pevně zařekl, že co živ nikoho tomu učit nebudu'. Hoch však se mu opět klaněl a se slzami volal: „Vezmi si všecek můj podíl na otcovském domu, který mi patří, a nauč mě tomu'. Ale on ho nechtěl vyslyšet. I vrátil se domů a setrval na modlitbách, aby dosáhl, po čem toužilo jeho srdce. A Bůh učinil vbrzku po vůli těm, kteří se ho bojí. Neboť o jeho kráse a moudrosti a pilném studiu, jež bylo v něm hluboce zakořeněno, slyšel císařský správce, takzvaný logothet, a ten poslal pro něho, aby se učil s císařem.“²⁶

Zde vidíme, že studium je popsáno jako učení se textům Řehoře Nazianského a pro pomoc si jde Konstantin ke grammatikovi – tj. tomu, kdo na středním stupni vzdělání učil základům rétoriky a objasňoval významy slov atd. Z textu je jasné, že pro tento stupeň vzdělání již byly používány theologické texty. Život říká, že Konstantin nemohl pochopit hloubku Theologových myšlenek, a proto šel ke grammatikovi a prosí: „bud' tak dobrý a nauč mě umění gramatickému“, tj. aby pochopil myšlenky sv. Řehoře. Nakolik byl odmítnut, prosil Boha, aby mu v jeho úsilí pomohl. Bůh ho vyslyšel, takže mohl jít studovat na císařskou školu do Konstantinopole. Opět připomeňme, že celý úryvek se týká Konstantinovy lásky k Řehoři Nazianskému. Z tohoto úryvku plyne, že vzdělání ačkoliv formálně autonomní, bylo reálně součástí byzantské, křesťanské paideie²⁷. A nemohla by třeba logika být považována za autonomnější? Ano, ale potom je zapotřebí odpovědět na otázku, jaké místo má v byzantském školství Dialektika²⁸ Jana z Damašku. Je totiž evidentní, že navazuje na

²⁶ „Život sv. Konstantina-Cyryla III“, In VAŠICA, Josef. *Literární památky epochy velkomoravské*. Praha 1996, s. 229.

²⁷ Srv. TSAMBIS, Georgios. *Ἡ παιδεία στὸ χριστιανικὸ Βυζάντιο*. Atény 1999, HROCHOVÁ, Věra – TŮMA, Oldřich *Byzantská společnost*. Soubor byzantských reálií. Praha 1991, s. 124-135.

²⁸ Dialektika - Κεφάλαια Φιλοσοφικά je první částí monumentálního díla Πηγὴ γνώσεως, jehož třetí část Ἐκδοσις ἀκριβῆς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως/De fide orthodoxa byla po staletí užívána jako kompendium věrouky. Dialektika je ale v každém případě kompilací textů předchozích autorů postavených na Porfiriově Eisagogé a (Aristotelových) Kategoriích. Srv. RICHTER, Gerhard. *Die Dialektik des Johannes von Damaskus: Eine Untersuchung des Textes nach seinen Quellen und seiner Bedeutung*. Ettal, 1964, s. 222-235.

předchozí podobná díla od jiných autorů a že je napsána a používána k theologickým účelům – jako propedeutika k dílu O pravé víře.

Jako další potvrzení našeho přesvědčení o vazbě theologie a filosofie můžeme uvést citát z prototypu autonomního filosofa Michaéla Psella:

„Poněvadž však existuje ještě jiná vyšší filosofie, která spočívá v tajemství našeho náboženství (a toto tajemství je dvojitě, rozdělené z hlediska přirozenosti a času, nemluvě už o jeho další dvojitosti, která vychází z poznání na základě logických důkazů a z poznání na základě představitivosti a božského vnuknutí), věnoval jsem se více této filosofii než té druhé. Studoval jsem výroky velkých církevních otců, ale i sám jsem přispíval k rozmnožení theologických poznatků...“²⁹

Podle našeho názoru zkrátka nelze v Byzanci mluvit o filosofii a nemluvit o theologii. Domníváme se tak, že Benakisovy argumenty jsou polovičaté, a snad předpokládají jakýsi dnešní odtažitý vztah mnoha intelektuálů a vzdělanců k náboženství v Řecku, který má různé důvody³⁰. Nicméně je zapotřebí říci, že otázka vztahu filosofie a theologie v Byzanci má několik rovin. Je nepochybné, že celá Byzanc byla proniknuta (orthodoxním) křesťanstvím a nejinak tomu bylo i ve filosofii. Oddělení náboženských postojů např. od filosofických navíc v této době působí uměle³¹. Lze také ukázat, že filosofie je do určité míry autonomní, ale také svázána s theologií. Možná je služkou, ale nikoliv otrokyní. Dále se domníváme, že pokud se vyloučí z byzantské filosofie přínos theologického myšlení, dochází k obrovskému ochuzení. Sidorov se podobně jako Oehler kloní k theologickému pojetí raněbyzantské filosofie a říká, že na západě je theologie jen jiným hřištěm pro filosofii, na Východě z výše uvedených

²⁹ PSELLOS. Michael Psellus, Chronographia VI, 42; č. překl. Michal Psellos. *Byzantské letopisy*. Praha 1982, s. 125.

³⁰ Církev v dnešním Řecku bojuje s různými problémy, ať už to je zvláštní vliv bratrstev (např. Zói, Fós), rozpad tradičních hodnot, který je mimo jiné důsledkem destrukce tradiční společnosti po tzv. maloasijské katastrofě, kdy byla velká část maloasijských Řeků nastěhována do velkých měst, postoje církve během vlády vojenské junty a v poslední době finanční skandály mnoha metropolí. To vše vyvolává u střední a vyšší (vzdělané) třídy nechuť k církvi, která je zároveň chápána jako jeden z faktorů, který Řeky odděluje od zbytku Evropy, takže církev z tradičních důvodů trpí, ale jejich vztah k ní není rozhodně vroucí a jsou vzhledem k ní velmi autonomní. Autor tohoto článku se domnívá, že možná tento fakt přenáší někteří řečtí badatelé právě na problematiku byzantské filosofie. Benakisovy vyřčené argumenty jsou však zcela opačného druhu.

³¹ Meyendorff v souvislosti s Psellem říká, že náboženství a filosofie byly neoddělitelné. Srv. MEYENDORFF, John. *Byzantine theology*. New York 1974, s. 61.

důvodů je filosofie jen jiným hřištěm theologie. Klaus Oehler ve svých spíše drobných pracích se přiklání k tomu, že byzantská filosofie je starověká řecká filosofie obohacená o vliv křesťanství, a jádro byzantské filosofie tak vidí v antropologicko-theologických otázkách týkajících se lidské přirozenosti, hypostase, duše, příčiny a těla. Filosofické myšlení v Byzanci dle něj dospělo k originálním řešením filosofických problémů, ačkoliv k tomu vždy došlo v blízkém spojení s theologií³². Tento pohled je blízký i např. Matsukasovu názoru i autorovi tohoto článku. O relevanci Oehlera pro řecké theologické chápání byzantské filosofie svědčí jeho řecký překlad³³. Vše řečené lze ilustrovat na Životě Konstantina-Cyrila:

„Když logothet viděl, jaký [Konstantin] je, dal mu moc nad svým domem a možnost vcházet volně do císařského paláce. Jednou se ho otázal: ‚Filosofe, rád bych věděl, co je to filosofie‘. On řekl hned s pohotovostí: ‚Poznání věcí božských i lidských, nakolik se může člověk přiblížit Bohu, neboť učí člověka, aby byl svými skutky obrazem a podobenstvím toho, který ho stvořil‘. Proto si ho tento muž, tak mocný a vážený, ještě víc oblíbil a ustavičně se ho na vše dotazoval. A on mu vyložil nauku filosofickou a v málo slovech mu objasnil veliké záhady.“³⁴

Vidíme tedy jasně sepětí filosofie a theologie. Jde zde o definici filosofickou, nebo theologickou?

Na závěr ještě musíme zmínit proces s Ioannem Italem (1076–77 a 1082). Kvůli němu byl totiž poprvé po r. 843 doplněn Synodik. Zajímavé je páté anathema, kde je velice ostrá formulace, která říká, že řečtí filosofové jsou první z heresiarchů, byli odsouzeni sedmi všeobecnými sněmy a uznání cizí všeobecné církvi³⁵. Podle Meyendorffa toto anathema jinými slovy říká, že všechny hlavní křesťanské herese vzešly z přílišného vlivu antického (pohanského) myšlení, proto když sedm všeobecných sněmů

³² OEHLER, Klaus. *Antike Philosophie und byzantinisches Mittelalter: Aufsätze zur Geschichte des griechischen Denkens*. München 1969.

³³ V elektronické podobě publikován na theologicky zaměřeném serveru www.myriobiblion.gr.

³⁴ Život sv. Konstantina-Cyrila IV. In VAŠICA, Josef. *Literární památky epochy velkomoravské*. Praha 1996, s. 230.

³⁵ „... οἱ τῶν Ἑλλήνων σοφοὶ καὶ πρῶτοι τῶν αἰρεσιάρχων, οἱ παρὰ τῶν ἐπτά ἀγίων καὶ καθολικῶν συνόδων καὶ παρὰ πάντων τῶν ὀρθοδόξια λαμψάντων πατέρων ἀναθέματι καθυποβληθέντες ὡς ἀλλότριοι τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας...“ GOUILLARD, Jean. *Le Synodicon de l'orthodoxie*. Édition et commentaire. In *Travaux et mémoires* 2. Paris 1967, s. 59, ř. 203–205.

odsoudilo heretiky, zároveň odsoudilo i filosofy³⁶. A již hned v prvním anathematu je odsouzeno zatahování filosofie a dialektiky (...λόγος διαλεκτικοῖς) do christologie³⁷. Tyto formulace potom měly významný vliv na následné postavení filosofie v Byzanci. Je dobré si také uvědomit, že jde o dobu, která je považována za období klasické (a autonomní) byzantské filosofie.

Co je byzantská filosofie?

Co je ještě filosofie?

Nechceme doplňovat nebo parafrázovat díla uznávaných autorů na téma co je filosofie, musíme však upozornit na to, že za filosofa nebývá považován pouze ten, kdo komentuje Platóna nebo Aristotela. Zvláště filosofové postmoderní doby se mnohdy zabývají tématy, která by předchozí doba nepovažovala za filosofická, a používají způsoby vyjádření odlišné od dřívějších představ o filosofii. Současná doba by proto mohla být otevřená jinému pohledu.

Bohužel na byzantské myšlení je i dnes užíváno jiné kritérium. Podle všeho je nevysloveným předpokladem dvojí představa³⁸. Za prvé je za filosofii považováno pouze svébytné rozvíjení témat antické filosofie a za druhé pojetí filosofa vypovídá o chápání filosofie. Jak bylo řečeno, v souvislosti s byzantskou filosofií lze podle převažujícího mínění o svébytném rozvíjení témat antické filosofie hovořit nejdříve od sv. Fótia (+ 891), ale spíše až od Psella (+ 1078).

Že na byzantskou filosofii bývají používána jiná kritéria než na současnou, lze nejlépe demonstrovat na příkladu. Z našeho prostředí

³⁶ MEYENDORFF, *Byzantine theology*, s. 63.

³⁷ „Τοῖς ὅλως ἐπιχειροῦσι νέαν τινα ζήτησιν καὶ διδαχὴν τῇ ἀρρήτῳ ἐνσάρκῳ οἰκονομίᾳ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν καὶ Θεοῦ ἐπάγειν, καὶ ζητεῖν οἷω τρόπῳ αὐτὸς ὁ Θεὸς Λόγος τῷ ἀνθρωπίνῳ φεράματι ἦνωται καὶ τὴν προσληφθεῖσαν σάρκα κατὰ τίνα λόγον ἐθέωσει, καὶ λόγοις διαλεκτικοῖς φύσιν καὶ θέσιν ἐπὶ τῆς ὑπὲρ φύσιν καινοτομίας τῶν δύο φύσεων τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου λογομαχεῖν περιωμένους, ἀνάθεμα.“
GOUILLARD, *Le Synodicon de l'orthodoxie*, s. 57, ř. 185–189.

³⁸ Mnohé věci dnes není snadné odhalit. Bohužel pro dnešek je charakteristický přístup, který bych nazval rozvíjením diskursu. Příliš málo se vysvětluje, příliš málo se hledá pravda, a především se rozvíjejí předchozí myšlenky bez jejich kritického zhodnocení a ověření. Potom se často stává, že dopátrat se nějakého původního důvodu, proč je zastáván ten či onen názor, je velice obtížné. Jsem tedy vděčný za diskuse, které jsem vedl s různými kolegy, na základě nichž jsem mohl zformulovat např. tyto předpoklady.

nemůžeme opominout Středověkou filosofii A. de Libery³⁹, která před nedávnem vyšla česky a je velice ilustrativní. Samozřejmě musíme zdůraznit, že jde o ojedinělé dílo, protože ukazuje středověkou filosofii nikoliv jako pouze filosofii západní – latinskou, ale skládá ji z byzantské, islámské, židovské a latinské.

Na počátku oddílu o byzantské filosofii nás autor nejprve upozorní, že byzantská filosofie trpí nedostatkem pochopení, nestuduje se a nevznikají téměř žádné překlady a hned proto zdůrazňuje „čtyři aspekty fenoménu, který filosofie v Byzanci představuje“⁴⁰.

Za prvé říká, že od 11. do pol. 15. století považovali Byzantinci helénskou filosofii za cizí a že údajně hovoří o filosofii jako o vnější vědě (exothén, thyrathen) a staví ji proti křesťanskému myšlení.

De Libera upozorňuje na neplatnost konceptu filosofie jako služby theologie a theologie jako vědy. To je jeden z důležitých rysů byzantského myšlení. Zde musíme říci, že toto tvrzení může znamenat dvojí. Jednak filosofie má ve vztahu k theologii pomocnou, ale nikoliv otrockou funkci a v určitých mantinelech se rozvíjí svobodně a autonomě. Druhý význam prosazují badatelé již od Tatakise a snaží se dokázat, že filosofie se rozvíjí nezávisle na theologii. U části byzantské filosofie tomu tak skutečně je. Nicméně touto formulací je zároveň vylučováno z byzantské filosofie myšlení spjaté s theologií, kde filosofie hraje roli pomocné vědy, a s tím nelze souhlasit. Nehledě na diskutabilní úroveň Lurjeho Dějin byzantské filosofie si uvedeme jednu jeho myšlenku⁴¹. Lurje jako člověk vzdělaný ve fyzice říká, že vztah filosofie a theologie v Byzanci je jako vztah matematiky a moderní fyziky. Jakkoliv je v tomto případě matematika pomocnou vědou fyziky, nemálo jí to samotné prospělo a posunulo ji v mnohém dopředu. Stejně tak triadologické a christologické spory vybrousily jedinečným způsobem i filosofické pojmy οὐσία, ὑπόστασις, φύσις a πρόσωπον. Samozřejmě je zapotřebí vyvinout jistou intelektuální aktivitu, abychom pochopili „neplodné byzantské theologické diskuse“.

Za třetí říká de Libera, že theologie spadá do působnosti klášterů a nevyučuje se na školách a byzantská vyšší učení s ní nepřicházejí do

³⁹ Budeme pracovat s českým překladem LIBERA, Alain de. *Středověká filosofie*. Praha 2001. Byzantské filosofii jsou věnovány strany 25-65.

⁴⁰ LIBERA, *Středověká filosofie*, s. 25.

⁴¹ LURJE, Vadim Mironovič. *История Византийской философии*. Sankt-Peterburg 2006, s. 12.

styku. Výuka filosofie navazovala na soukromou výuku, jejíž rozsah je skromný. A protože scházejí univerzitní instituce „v přísném slova smyslu“, neexistuje konflikt mezi filosofy a theologi. Zřejmě ne každému čtenáři je pochopitelné, co zde chce de Libera říci. Víme, že existovala „patriarchální škola“, kde studovaly a vyučovaly významné postavy, také existovaly soukromé kroužky, ale i císařská vysoká škola. Nicméně dle našich znalostí diskusí k tématu chce říci, že filosofie se učila na rozdíl od Západu odděleně od theologie. Západní university a vzdělávací instituce byly v rukou církve. V Byzanci tomu tak nebylo, a tudíž lze bránit autonomii filosofie.

A za poslední říká, že se filosofie utváří podle encyklopedického modelu a spíše než na metafyziku se soustřeďuje na pozitivní obory (quadrivium). Dobrý filosof je tak polyhistor schopný vyučovat co možná nejširší spektrum témat – a také „*rétor ovládající starobylé, ale často života pozbyvší umění popisů, projevů nad hrobem, chvalořečí...*“ Na de Liberově textu je podstatné to, že upozornil na určité odlišnosti, příliš je nerozvádí, nicméně z nich vyplývá, že byzantská filosofie rovná se 11. až 15. století, a v důsledku jde tedy o komentáře Platóna a Aristotela.

Polysémie

V duchu Pavlových formulací – např.: „*Kde jsou učenci, kde znalci, kde řečníci tohoto věku? Neučinil Bůh moudrost světa bláznovstvím?*“⁴² „*Moudrost tohoto věku je bláznovstvím před Bohem,*“⁴³ „*My jsme však nepřijali ducha světa, ale Ducha, který je z Boha, abychom poznali, co nám Bůh daroval. O tom i mluvíme ne tak, jak nás naučila lidská moudrost, ale jak nás naučil Duch, a duchovní věci vykládáme slovy Ducha*“⁴⁴ – je v byzantské literatuře explicitně nazýváno to, čemu říkáme filosofie, σοφία ἕξωθεν, θύραθεν, což bychom přeložili jako vnější či cizí moudrost.

Otažitý vztah byl vyjádřen také v liturgických textech Východních křesťanů (dodnes užívaných):

Tropar kánonu na jitřní čtvrtku 3. týdne Velkého postu:

Petr hovoří a Platón se odmlčel,

⁴² 1K 1, 20.

⁴³ 1K 3, 19.

⁴⁴ 1K 2, 12-13.

učí Pavel, Pythagoras zapadl.
Lid apoštolů, theologů
pochovává mrtvý hlas Řeků
a Kosmos povstává ke službě Kristu.

Ὁ Πέτρος ῥητορεύει, καὶ Πλάτων κατεσίγησε,
διδάσκει Παῦλος, Πυθαγόρας ἔδυσε,
λοιπὸν τῶν Ἀποστόλων, θεολογῶν ὁ δῆμος,
τὴν τῶν Ἑλλήνων νεκρὰν φθογγήν, καταθάπτει,
καὶ τὸν Κόσμον, συνεγείρει πρὸς λατρείαν Χριστοῦ.

Jedním z prvních faktů, s kterými se setkáme při studiu byzantské filosofie, je polysémie – mnohoznačnost samotného pojmu filosofie⁴⁵, což je, zdá se, jeden z důvodů, proč panuje pochybnost o filosofii a vůbec jejím místě v Byzanci. Významná část badatelů se domnívá, že pojem filosofie byl v Byzanci chápán různě bez jednotící ideje. Můžeme se setkat s tím, že filosofii byla nazývána jak prakticky žitá víra například prostého negramotného mnicha, tak věrouka (theologie), ale samozřejmě i akademická filosofie. Filosofii bylo nazýváno také pohanské myšlení, křesťanskému cizí, zmíněná θύραθεν nebo ἔξωθεν σοφία.

V Byzanci někteří lidé nesli přívlastek filosof. V souvislosti s naším prostředím není nezajímavé, že jej nesl i jeden ze soluňských bratří Konstantin-Cyřil⁴⁶. Bohužel není zcela jasné jak a kdy se tohoto přívlastku užívalo, zda to byl titul učitele, nebo snad titul pro mnicha. Dvorník v této souvislosti píše:

„V dochovaných pramenech je Konstantin nazýván ‚Filosofem‘. Vznik tohoto titulu neznáme. Je možné, že to byl obvyklý titul profesora filosofie na císařské universitě. Víme, že rektor university byl nazýván ‚ekumenickým učitelem‘ (v pozdější době se tento titul uděloval rektoru patriarchální akademie), nevíme však, zda také ostatní profesori

⁴⁵ Upozorňuje na to většina příruček, srv. např.: NIARCHOS, Konstantinos. *Ἡ Ἑλληνική Φιλοσοφία κατὰ τὴν βυζαντινὴν τῆς περιόδου*. Athena 1996, s. 3-7; MATSUKAS, Nikos. *Ἱστορία τῆς βυζαντινῆς φιλοσοφίας*, s. 29-38; srv. DÖLGER, Franz. Zur Bedeutung von φιλόσοφος und φιλοσοφία in byzantinische Zeit. In *Byzanz und die europäische Staatenwelt, Ausgewählte Vorträge und Aufsätze*. Ettal 1953, s. 197-208.

⁴⁶ ZOZULAK, Ján. The Study of Byzantine Philosophy and Its Expansion in Great Moravia. The 1150th Anniversary of the Mission of Saints Constantine (Cyřil) and Methodius. In *Filozofia*, roč. 68, 2013, č. 9, s. 790-799.

měli podobné zvláštní tituly. Je též možné, že Konstantinovi se tohoto čestného titulu dostalo pro jeho mimořádné znalosti v této disciplíně. Obě vysvětlení jsou stejně dobře možná. Co rozuměl pod pojmem filosofie sám Konstantin? Víme, že v byzantském intelektuálním a náboženském životě se pojmu filosofie přiřkládá dvojí význam. Podle jednoho názoru byl filosofem člověk, který dobře znal starou klasickou vzdělanost a užíval jí k hlubšímu pochopení křesťanského učení, na druhé straně byl však za pravého filosofa pokládán člověk, který se odřekl všech světských radostí a vedl asketický život jako mnich.⁴⁷

Je dobré zdůraznit oba významy pojmu filosof, o kterých Dvorník hovoří: 1) byl to člověk, „který dobře znal starou klasickou vzdělanost a užíval jí k hlubšímu pochopení křesťanského učení“ a 2) to byl asketa, tedy mnich. Neměly oba dva významy něco společného, když se takto užívaly?

V čem vlastně spočívá proměna původního filosofa v byzantského filosofa? Nešlo o nějaký skokový proces. Je jistou věcí, že již Platón v svém pozdním období směřuje k tomu, co bychom mohli nazvat teologií. A vezmeme-li v úvahu Aristotelovo vymezení předmětu metafysiky, pak najít rozdíl mezi teologií a filosofií bude značně obtížné. Tuto theologickou nit potom přes helénistickou filosofii sleduje i filosofie byzantská.

Je tady však ještě jeden z důležitých motivů antické filosofie, na který byzantská přirozeně navazuje – duchovní cvičení. V křesťanství se podle Hadota motiv duchovních cvičení objevuje současně s připodobňováním se filosofii⁴⁸. Již od počátku není pro antiku filosofem jen akademik, ale byli to vždy i asketové. Právě v helénistické filosofii je tento aspekt zesílen. A na tento aspekt přirozeně navazuje byzantské chápání filosofie. Hadot také ukazuje, jak se především stoický slovník a stoické postupy promítají do mnišství, a proto může být mnich nazýván filosofem⁴⁹.

Klíč k byzantskému chápání filosofie vidíme společně s řeckým badatelem Matsukasem v tzv. dvojí metodě Otců. Stručně ji můžeme postihnout jako dvojí přístup k víře. První je praktický, kdy je víra žita a praktikována – to je jediná cesta k blaženosti. A druhým způsobem je její postihování slovy, popisování vědeckým jazykem, kterým byl jazyk

⁴⁷ DVORNÍK, František. *Byzantské misie u Slovanů*, Praha 1970, s. 78.

⁴⁸ HADOT, *Qu'est-ce que la philosophie antique*, s. 360.

⁴⁹ HADOT, *Qu'est-ce que la philosophie antique*, s. 363-378 a také česky HADOT, Pierre. Duchovní cvičení a „křesťanská filosofie“. In *Reflexe 7-8* (1992), s. 8 – 1-18.

filosofie. Proto se také nejčastěji setkáváme se dvěma základními chápáními pojmu filosofie – morálním a (víceméně) standardně filosofickým⁵⁰.

Proto také ten, kdo se chce věnovat byzantské filosofii, musí mít na paměti tento aspekt a ve vztahu k pozdně antické či helénistické filosofii nesmí opomíjet filosofické aspekty či důsledky byzantského theologického myšlení.

Přestože zde bylo navrženo jedno řešení, lze se setkat s dalšími, které např. přijímají polysémii filosofie v Byzanci jako důsledek různohlasu chápání filosofie a poté si vybírají jen jedno, anebo dokonce tvrdí, že filosofie jako taková v Byzanci neexistovala. Jiná hledají v Byzanci filosofii předchozího období. Odpověď na otázku co je byzantská filosofie, bude ovlivněna dalšími hledisky, jako je odkdy budeme hovořit o Byzanci, potažmo o byzantské filosofii a zda ji budeme považovat za autonomní.

6. Otázka periodizace byzantské filosofie.

Nejprve si uvedeme dataci a periodizaci dějin byzantské filosofie u nejvýznamnějších badatelů.

Tatakis⁵¹:

6. a 7. století (Aineias, Zacharias a Prokópios „z Gazy“, Joannés Filoponos, Leontios a Maxim Vyznavač

8. – 10. století (ikonoborecké spory; Germanos Konstantinopolský, Jan z Damašku, Theodoros Studita, Fótios)

11. – 12. století (Psellos a jeho žáci)

Tři poslední století - 13.-15. století (byzantská renesance, hesychastické spory, Pléthón, Bésarion, Scholarios a aristotelikové a platónikové 15. století

Averincev⁵² kopíruje třídílné rozdělení rusky vydané Byzantské kultury tj.:

⁵⁰ NIARCHOS, *Ἡ Ἑλληνική Φιλοσοφία κατά τήν βυζαντινήν της περίοδον*, s. 3-7.

⁵¹ TATAKIS, Basile. *La philosophie Byzantine*. Paris 1949 (19592), angl. překlad *Byzantine Philosophy*. Indianapolis 2003.

⁵² AVERINCEV, Sergej Sergejevič. Эволюция философской мысли (IV-VII вв.). In *Культура Византии I*. Moskva 1984, s. 42-77; AVERINCEV, Sergej Sergejevič. Философия VIII-XII вв. In *Культура Византии II*. Moskva 1989, s. 36-58; AVERINCEV, Sergej Sergejevič. Особенности философской мысли в Византии XIV-XV вв. In *Культура Византии III*. Moskva 1993, s. 242-254.

- I. 4. – 7. století
- II. 8. – 12. století
- III. 14. a 15. století

K jeho specifikům patří, že se v úvodním období (4 – 7. století) věnuje z velké části pohanskému novoplatónismu.

Matsukas⁵³ je ve své periodizaci zvláštní tím, že se v první kapitole věnuje 1. – 3. století a rozebírá dle něj nevýznamnější vlivy helénismus, judaismus a gnósi a domnívá se, že utváření křesťanství je klíčem k byzantskému myšlení. Jeho periodizace je tato:

- I. prvních 5 století
- II. 6. – 9. století
- III. 10. – 12. století
- IV. Poslední tři století

Ierodiakonu⁵⁴ je podrobnější a periodizuje takto:

I. Církevní otcové

- Basil Veliký
- Řehoř Nysský
- Nemesios
- Dionysios Areiopagites
- Prokópios z Gazy
- Jan z Damašku

II. Byzantský humanismus 9. – 10. století

- Lev Filosof (Matematik)
- Fótios
- Arethas

III. Období Komnénů (11. – 12. století)

- Michaél Psellos
- Joannés Italos
- Theodoros ze Smyrny
- Eustratios Nikajský
- Michaél z Efesu
- Nikolaos Methonský

⁵³ MASTSUKAS, Nikos. *Ιστορία της βυζαντινής φιλοσοφίας*, Thessaloniki 1998.

⁵⁴ IERODIAKONOU, Katerina. *Introduction*. In IERODIAKONOU, Katerina (ed.). *Byzantine Philosophy and its Ancient Sources*. Oxford 2002, s. 5-6.

IV. Nikajské období

Nikéforos Blemmydes

Theodoros II Laskaris

Manuél Holobolos

V. Období Palaiologovců

Georgios Pachymerés

Maximos Planudés

Lev Magentios

Theodoros Metochités

Joannés Pediasmos

Ióséf Filagrios

Ioannés Chortasmenos

Barlaam Kalabrijský

Nikéforos Grégoras

Grégorios Palamas

Grégorios Akindynos

Nikolaos Kabasilas

Demétrios a Prochoros Kydonští

Georgios Gemistos Pléthón

Georgios Trapezuntský

Theodoros Gaský

Andronikos Kallistos

Georgios Gennadios Scholarios

Béssarion

Michaél Apostolés

My bychom navrhli tuto periodizaci:

I. 4. století

II. 5. – 8. století

III. 9. – 12. století

IV. 13. – 15. století

Podle našeho názoru by se měla studia byzantské filosofie zabývat všemi relevantními oblastmi byzantského myšlení. Samozřejmě tím, co zastánci autonomie filosofie považují za byzantskou filosofii (Benakis, Tatakis), ale také neopomíjet co do množství mnohonásobně převyšující náboženské myšlení, které považuje za jádro byzantské filosofie např.

Oehler a Matsukas. Zatím jsme nehovořili o byzantských politických názorech, ale i politická filosofie samozřejmě je součástí filosofie a podle našeho názoru sem také patří myšlení historiků a jejich filosofie dějin.

A pokud jde o periodizaci, je naprosto zjevné, že bude záviset na tom, jaké budeme zastávat pojetí byzantské filosofie i samotné Byzance. De facto je výsledkem odpovědi na předchozí otázku.

Na závěr si uvedeme úvodní věty z Dialektiky Jana Damašského:

„Není nic cennějšího než poznání. Jestliže je tedy poznání světlo rozumné duše, nevědomost je tma. Jako je tma nedostatek světla, tak je nedostatek poznání tmou rozumu. Nerozumnému <stvoření> je vlastní nevědomost, rozumnému poznání. U toho, protože je mu přirozené poznávat a mít vědění, pokud není přítomno poznání, ač je od přirozenosti rozumné, pro lenost a lehkomyšlnost duše je horší než nerozumné. Poznáním nazývám pravdivé poznání jsoucího. A jestliže se <akt> poznání týká jsoucího, pak nepravdivé poznání, jako poznání nejsoucího, je spíše nevěděním než poznáním. Neboť nepravda není nic jiného než nejsoucno. Protože však nežijeme pouhou duší, ale naše duše je jakoby zahalena pokrývkou těla, má vidoucí a poznávající <orgán – jímž je> mysl podobně oku, který přijímá poznání a vědění jsoucího. Toto poznání a vědění však nemá od sebe, ale potřebuje, kdo by ji naučil, proto přicházíme k nelživému učiteli pravdy –, Kristus je totiž vhypostasovaná moudrost a pravda, v které jsou skryté všechny poklady poznání (Srv. Ko 2, 3), on je moudrost a moc (1 K 1, 24) Boha Otce, a poslechněme jeho hlas skrze Svátá Písma a naučme se pravdivému poznání všeho jsoucna.“